

Sfințire practică

Sfințire practică

„Fiind umpluți cu roada dreptății care este prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu!" (Filipeni 1:11)

Spuneți că sînteți în Domnul Hristos. Dacă sînteți în Domnul Hristos, Domnul Hristos este în voi; arătați-mi-L deci pe Domnul Hristos și nimic altceva.

Apostolul cere pentru filipeni să fie curați și să nu se poticnească „pînă în ziua lui Hristos" (Filipeni 1.10), adică să nu facă nici un pas greșit în tot lungul drumului, pînă la venirea Domnului Isus Hristos.

Rămînerea în sentimentul harului, în prezența lui Dumnezeu, este secretul oricărei sfințenii, a păcii, a liniștei sufletești. Dacă as vrea să vă descriu un credincios, v-aș descrie pe cineva care nu se gîndește niciodată la sine, ci totdeauna la dragostea Tatălui și la harul Fiului.

Aveți grijă să evitați tot ceea ce-L dezonorează pe Domnul Hristos? Tot ce umbrește caracterul Domnului Hristos înaintea oamenilor este, într-adevăr, o cădere, cu toate că poate să nu fie un păcat grosolan.

Trăsăturile sub care Domnul Hristos Se prezintă în aceste ultime zile sînt acestea: „Cel sfînt, Cel adevărat" (Apocalipsa 3.7). Da, acestea sînt trăsăturile pe care le ia El și pe care dorește să le vadă la ai Săi, în umblarea lor, în clipa cînd va veni din nou. Trebuie să veghem asupra noastră și a fraților noștri, ca să fim astfel!

Nu cred că atunci cînd credincioșii au ieșit, într-devăr, din experiențele de la Romani 7, ar putea să cadă iarăși în ele. Se poate să fi primit cu adevărat iertarea păcatelor și să fi găsit bucuria, fără să-ți cunoști eul? Dar este necesar să te cunoști pe tine, pentru a fi eliberat. Atîta timp cît nu sîntem eliberați, păcatul domină asupra noastră; cînd sîntem eliberați, Domnul Hristos este tăria noastră.

Ceea ce înlătură gîndirea la noi înșine și ne sfințește într-un mod practic este privirea la Cel care ne scapă de noi înșine.

Dacă sînteți ispitiți și încercați, priviți direct la El; puțin cîte puțin, vă veți obișnui să vă încrederi în bunătatea Sa, cu toate că este necesar să recurgeți mereu la ea; însă, dacă ochii sînt îndreptați spre El, ei îl vor face cunoscut inimii.

În general, cei care vorbesc mult despre „a fi morți față de fire" vorbesc așa pentru că ei nu sînt morți. În epistola către Romani (6.10) găsim expresiile „mort față de păcat" (7.4) și „mort față de lege". Este de asemenea scris: „Dacă Hristos este în voi, trupul vostru este supus morții, din pricina păcatului" (8.10); dar gîndul de a fi „mort față de fire" este cu totul străin Sfintei Scripturi, atît în cuvinte, cît și în felul de a gîndi.

Să luăm seama, în lucrurile obișnuite ale vieții, la primul pas care ne-ar depărta de sfințenia lăuntrică și la această consacrare a inimii pentru El, care ne dă secretul Său, adică lumina de sus asupra tuturor celor care ne înconjoară; căci „Domnul Se destăinuie celor care se tem de El".

Nu avem niciodată nici o scuză pentru un singur păcat cu fapta sau cu gîndul, pentru că harul lui Hristos ne este de ajuns și Dumnezeu este credin-cios, pentru a nu îngădui să fim ispitiți mai mult decît am putea suporta.

„Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului" (Efeseni 5.10). Este acesta scopul nostru unic? În orice fapt obișnuit al vieții, ar trebui să ne întrebăm: „Este acesta plăcut Domnului? Cînd cumpărăm o îmbrăcăminte, întrebarea pe care trebuie să ne-o punem nu trebuie să fie numai: „îmi va veni bine"?, ci să ne întrebăm foarte serios: „îi place Domnului"? „Aceasta îi place Lui?"

Ceea ce înlătură gîndirea la noi înșine și ne sfințește într-un mod practic este privirea la Cel care ne scapă de noi înșine!